

KÉT HÉT EGY MESE

2024 - 2025

3.-4. osztály

Szeretettel üdvözlünk mindenkit újra, vagy éppen először a
Püski Sándor Könyvtár gyermekkönyvtárának
3.-4. osztályos gyerekeknek meghirdetett olvasó vetélkedőjén!

A játék során 6 alkalommal kaptok egy mesét vagy meserészletet, amit elolvastok. Majd az olvasottak alapján egy feladatlap kérdéseit kell megválaszolni. Igyekezzetek szépen, egész mondatokat írni. A saját szavaitokkal megfogalmazott választ is elfogadjuk és a szövegből kimásolt megoldást is. De a kérdéseknél pontosan le is írjuk, hogyan válaszoljatok.

Majd a kitöltött feladatlapokat le kell adni a városi könyvtár gyermekkönyvtárban. (Csak a kitöltött feladatlapot kérjük vissza, a szöveget megtarthatjátok. Ha kedvet kaptok az egész mesét, meseregényt is elolvasni a gyermekkönyvtárból kikölcsönözhetitek.)

A megoldásra két hetet kaptok majd, (mivel akkor adjuk majd a következő feladatlapot). De ha lemaradnátok egy-egy fordulóról, ne aggódjatok, **a játék végéig BÁRMIKOR pótolhatjátok.** Hiszen a honlapunkon (www.bekesikonyvtar.hu) bármikor megtaláljátok az előző fordulók feladatlapjait, vagy a könyvtárban is tudunk nektek adni kinyomtatott feladatlapot.

A vetélkedő 2024. november 12-től- 2025. március 4-ig tart majd.

A 6. forduló után a válaszaitokat értékeljük és pontozzuk. Mivel ez mégis csak **egy verseny**, a végén a kapott pontok alapján felállítunk egy rangsort. De minden versenyzőt megjutalmazunk majd, aki legalább **4 feladatlapot kitöltött** és eljuttatott a gyermekkönyvtárba.

Sok szép mesét, jó olvasást és megoldást kívánunk!
Jolcsi néni és Éva néni
gyermekkönyvtárosok

2024.november 12.

név: iskola: osztály:

2024-2025 tanév
3.-4. osztály
1. forduló

Kertész Erzsi: Göröngyös úti iskola. Leszel a párom?

Ki a felelős?

[Szentendre]: Cerkabella Könyvkiadó, 2024

1) Mit tudtál meg az iskolai versenyről, ami miatt senki sem tudott figyelni énekórán?

mi volt a neve?

hol tartották?

kik voltak a csapat tagjai az osztályból?

ki lett az 1. helyezett?

hanyadik helyezett lett végül az osztály csapata?

2) Beti néninek mi a véleménye a versenyekről általában?

.....

.....

3) Miért vitatkoztak a csapattagok énekórán?

.....

.....

.....

4) Ki volt Viola?

.....

5) Mi történt Katica legjobb barátnőjével?

.....

.....

6) Mit tanácsolt Viola Katicának a dolgok irányításával kapcsolatban?

.....

.....

.....

.....

.....

7) Keresd meg a szövegben az alábbi mondatokat! Hibásan szerepel bennük egy-két szó. Húzd alá a hibás szavakat!

Egy osztály vagytok. A sikerrel és a nehézséggel is együtt kell megbirkóznatok.

Őt úgyis csak egy kis aranyos csitrinek látja, akinek meg kéne változnia, hogy más legyen, mint az unokahúga.

Pedig csak arra céloztam, hogy olyan okos, ügyes lány vagy, igazán lehetne több önkritikád is.

Következő (2.) feladatlap: 2024. november 26-án, kedden

A feladatlapokat letölthetitek a **www.bekesikonyvtar.hu** oldalról,
vagy kérhettek nyomtatott példányt a gyermekkönyvtárban is.

Kertész Erzsi: Göröngyös úti iskola: Leszel a párom?

[Szentendre]: Cerkabella Könyvkiadó, 2024

Metzing Eszter rajzaival

12. fejezet

KI A FELELŐS?

A verseny véget ért. Megtartották az ünnepélyes eredményhirdetést, amit Katicáék már a lelátóról néztek végig az osztálytársaik társaságában. Rebeka Enikő vállára borulva zokogott, Robi pedig olyan dühös arccal meredt maga elé, hogy még a fiúk sem mertek hozzá közelíteni, hogy elmondják, mit is kellett volna másképp csinálni. A jutalmak kiosztása után a szervezők elkezdtek kihordani az asztalokat és a székeket a tornateremből, az osztályok pedig a termeikbe vonultak, mert az utolsó két tanítási órát a verseny ellenére is megtartották a suliban. Még akkor is, ha igazán senki nem tudott odafigyelni.

Szerencsére Katicáéknak épp énekórájuk volt – másra úgysem nagyon tudtak volna koncentrálni. Arika hangoosan és kritikusan fejtegette, mit gondol a feladatokról, és többen is csatlakoztak hozzá. Volt, aki azt kiabálta, hogy csalás történt, bár az nem egészen volt világos, mire is gondol pontosan.

Az apró termetű énektanárnő, Betti néni alig bírta lecsendesíteni a gyerekeket.

– Ezért nem vagyok én híve a versenyzésnek – csóválta a fejét. – A végén valaki mindenképp szomorú, rosszkedvű vagy dühös lesz.

Saci egyetértően bólogatott. Ő sem volt híve a versenyzésnek.

Katicát nagyon feszítette valami. Zsófihoz fordult.

– Én mondtam, hogy másféle hidat csináljunk! Pont olyat terveztem, amilyennel a cések nyertek.

Zsófi csodálkozva pislogott rá.

– Tényleg?

Ekkor azonban a mögötte lévő padból dühösen rászízegett Rebeka.

– Hú, de okos vagy utólag, Katica! Még, hogy megmondtad!

– Igenis, mondtam – fordult hátra riadtan Katica. – Le is rajzoltam.

– Az nem olyan volt! – heveskedett Rebeka. – Még csak nem is hasonlított.

Katica nem szólt semmit. A közelben ülő Robi is odahajolt.

– És akkor miért nem küzdöttél a tervedért?!

– Nem érdekelt titeket – mondta sértetten Katica.

Betti néni észrevette a dühödt sugdolózást a fal melletti padsorban.

– Mi folyik ott? Még mindig a versenyről van szó? Úgy látom, ez az énekóra nem tartogat számomra túl sok tanítási lehetőséget.

– Katica utólag okoskodik, hogyan kellett volna csinálni – fakadt ki keserűen Rebeka.

Betti néni kérdően nézett Katicára, aztán kissé dorgáló hangnemben megjegyezte:

– Egy csapat vagytok. A sikerrel és a kudarccal is közösen kell megbirkóznotok. Nem érdemes mutogatni egymásra, ha valami nem sikerült.

Katica ereiben meghűlt a vér. Még sose vonták így felelősségre az osztály előtt!

Betti néni látta, hogy a kislány elsápad, és picit kedvesebben folytatta:

– Megérttem az érzéseiteket. Mindenki a legjobb tudása szerint küzdött – de ma ez így sikerült. Meglátjátok, pár nap múlva már a jó dolgok is eszetekbe jutnak a közös munkáról.

Az óra további része is beszélgetéssel telt. Sokan elmondták az élményeiket egy-egy versennyel, korábban

átélt vereséggel kapcsolatban. A többiek történeteit hallgatva Rebeka és Robi is megnyugodott – olykor mindenkiter kudarcc.

– Csak az bánt, hogy végig olyan jók voltunk – mondta óra végén Rebeka. – Az utolsó feladatnál romlott el az egész...

Otthon Katica már nem mesélte el anyáéknak a részleteket – például azt, hogy ő pontosan tudta, hogyan kéne megépíteni azt a hidat. Csak annyit mondott, hogy ötödikek lettek, és hogy végül a c osztály egyik csapata kapta meg a kupát. Aztán meg is feledkezett az egésztől, mert anya azt mondta, hogy délután beugrik hozzájuk Viola, aki egy könyvet szeretne kölcsönkérni.

Katicán kényelmetlen érzés futott át. A vendégség óta, ha tehetne, nem gondolt Violára, meg arra, hogy kioktatta: lazábbnak kéne lennie. A nagylány a magabiztos, barátságos stílusával mintha egyenesen fényévekre távolodott volna tőle – Katica úgy érezte, hogy nem szeretne vele találkozni. Őt úgyis csak egy kis szerencsétlen csitrinek látja, akinek meg kéne változnia, hogy olyan legyen, mint az unokanővére.

Mintha az olyan könnyű lenne!

Azt remélte, hogy Viola épp csak megáll az ajtóban, átveszi a könyvet, és már megy is, de anya sajnos behívta, leültette, és kedvesen csevegve a tanulmányairól érdeklődött. Egy idő után azt is észrevette, hogy Katica a szobájában gubbaszt.

– Gyere már, kislányom! – dugta be a fejét a szobába, kissé ingerülten. – Itt az unokatesód!

Katica kényszeredetten bevonszolta magát a nappaliba, és leült egy fotelbe.

– Szia – mondta, és igyekezett kedves arcot vágni, de érezte, hogy nem igazán sikerült.

– Szia – mondta neki Viola, és egy árnyalattal bizonytalanabb volt a hangja, mint általában. – Hogy vagy?

– Jól van – felelte Katica helyett anya –, csak most kicsit lelombozódott, mert a csapatuk nem nyert az iskolai Szuperkupán. – Még folytatta volna, de megszólalt a telefonja, ezért felkapta, és átment a másik szobába.

Katica és Viola kettesben maradt. Mély csend telepedt a szobára.

Kis idő múltán Viola megszólalt:

– Figyelj... A múltkor nem akartalak ám megbántani. Ugye, tudod?

Katicának váratlanul megfacsarodott az orra. Nem nézett Violára, csak megrántotta a vállát.

A nagylány folytatta:

– Tudom, nem mindig jó a stílusom. Néha bántó, amit mondok. Pedig csak arra céloztam, hogy olyan okos, helyes lány vagy, igazán lehetne több önbizalmad is.

– Én. Helyes. – mondta keserűen Katica. – Hát persze.

– Igen! Persze, hogy az vagy – válaszolt kicsit felélénkülve Viola. Aztán önkritikusan hozzátette: – Jó, tudom, a legtöbb lány sosem elégedett magával. De rajtad azt látom, hogy különösen szigorúan bánsz magaddal. Csak erre akartam utalni.

– Szóval még ezt is rosszul csinálom – dünnyögte Katica.

Viola szemöldöke a magasba szökött.

– Vannak barátaid az osztályban? – kérdezte hirtelen témát váltva.

Anya közben nagyon belemelegedett a csevegésbe a szomszéd szobában az egyik munkatársával. Úgy tűnt, pár percig még biztosan beszélni fog. Viola érdeklődve fürkészte Katica arcát, aki hirtelen, maga sem tudta miért, kibökte:

– A legjobb barátnőm elköltözött Londonba.

– Ó. Sajnálom. És a többiek? – kérdezte Viola.

Katicából ekkor váratlanul kibukott az összes fájdalom. Sírós hangon elmondta, hogy Lilla volt a legjobb barátnője, és hogy senki nem lesz olyan, mint ő, és hiába próbálkozik, már mindenkinek megvan a legjobb barátnője a suliban, csak ő van egyedül.

Viola együttérző arccal hallgatta. További kérdezősködésére Katica még a versenyről is beszámolt neki. Saját magát is meglepte, hogy részletesen elmesélte, mi történt a hídépítő feladatnál. Hogy a jó tervét a többiek lesöpörték az asztalról, pedig azzal akár meg is nyerheték volna a versenyt.

Viola jó hallgatóság volt, látszott, hogy őszintén érdeklődik. Némi tűnődés után kicsit elhúzta a száját.

– Amúgy én sem rajongok az ilyen versenyekért – mondta. – De az tényleg nagy kár, hogy nem figyeltek oda az ötletedre.

Katica vállat vont.

– Általában mindenki csak mondja magáét. Mindenki mindig jobban tudja a dolgokat. Legjobb rájuk hagyni.

– Hú, de bölcs vagy! – nevetett kedvesen Viola. – De

nem fárasztó mindig hagyni, hogy mások irányítsák a dolgokat?

– Minek küszködjek? – vont vállat Katica. – Én nem nagyon tudom eldönteni, mikor mit kéne csinálni. Ilyen vagyok – mondta, és megint érezte azt a kellemetlen kis dacot.

– De akkor folyton mások kezébe adod a döntést! A saját dolgaidd felett is! Ez egy idő után rémesen fárasztó lehet.

Katica lelki szemei előtt hirtelen megjelent Arika és Rebeka, ahogyan berángatják a táncparkettre, mert úgy gondolják, hogy Katicának, ha törik, ha szakad, táncolnia kell. Újra átélte a kedvetlenséget és kínos érzést, amit a helyzet okozott.

– Hát... lehet – mondta. – De mások valahogy mindig tudják, mit kéne csinálni, én pedig... – tehetetlenül szétártta a karját. – Ez van – mondta.

Viola egy darabig a szája szélét rágta, aztán így szólt:

– Én általában meg szoktam kérdezni magamat. Ha valami fontos dologról kell döntenem.

– Azt meg hogy csinálod? – kérdezte kétkedve Katica. – Magaddal beszélgetsz?

– Nem hangosan – nevetett Viola. – De ha egy kicsit figyelsz, a válasz sokszor magától megjelenik.

A tested, vagy az érzéseid sok mindent

elárulnak. Lehet, hogy a szíved súg valamit, vagy a gyomrodba mar egy kellemetlen érzés... vagy ilyesmi. Tudod, én itt belül szoktam érezni, hogy mit kéne csinálnom – mutatta. – Nem másoktól kérdezem meg, mi lenne jó nekem. Kis gyakorlással te is megérezheted.

– Ez elég furán hangzik – mondta Katica.

– Csak próbáld meg. Eddig nagyon figyeltél másokra. Mit mondanak, mit gondolnak, mit várnak tőled. Most figyelj ugyanennyire magadra!

Katica vágott egy grimaszt, épp, amikor anya visszatért a szobába.

– Bocsánat – szabadkozott –, csak a kolléganőm belezavarodott egy táblázatba.

A beszélgetés Viola iskolai tanulmányaira, azután a nyári tervei felé kanyarodott, míg Katica csendben, elgondolkodva ült a fotelban.

Milyen jó lenne, ha Viola az osztályukba járna! Talán ő lehetne a legjobb barátnője. Naná, hogy ő is mindig tudja, mit kell csinálni! Épp most mondta el neki.

Igaz, kedvesen és tördéssel mondta.

Milyen kár, hogy nincs az osztályban egy mini-Viola!

